

ΑΡΑΒΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΚΑΙ
ΦΡΑΣΕΙΣ.

1. Η ΓΛΩΣΣΑ ἐνίοτε κόπτει τὴν κεφαλὴν.
2. Ἐὰν ὁ φίλος σου ἦναι μέλι, μὴ τὸν φάγῃς ὅλον.
3. Ὅταν ὁ ποντικὸς καὶ ὁ κάτος ἔχωσιν ἀγάπην, αἱ ζωοτροφαὶ πάσχουν.
4. Ὅταν ἐκβάλλῃ γένεια ὁ υἱὸς σου, ξύρισε σὺ τὰ ἰδικά σου.
5. Ὅταν διαβαίνῃς τὸν τόπον τοῦ μονοφθαλμου, γίνου καὶ σὺ μονόφθαλμος.
6. Ἐὰν κατὰ δυστυχίαν ἔχῃς φίλον μωρὸν, εἶσου σὺ φρόνιμος.
7. Ὅταν ἦναι πολλοὶ πλοίαρχοι, βυθίζεται τὸ πλοῖον.
8. Ὅσα λόγια εἶπες, σὲ κυριεύουν· ὅσα δὲ ἀκόμῃ δὲν εἶπες, τὰ κυριεύεις σὺ.
9. Ὅταν ἦσαι ἄκμων, ὑπόμενε· ὅταν δὲ ἦσαι σφύρα, κτύπα ἴσα.
10. Ὅταν σκωριάσῃ ὁ συμβουλάτωρ, ὑαλίζει ἡ συμβουλή.
11. Ὁ καιρὸς διδάσκει ἐκείνον, ὅστις δὲν ἔχει διδάσκαλον.
12. Ὅστις πλαγιάζει ἀδείπνητος, σηκώνεται χωρὶς χρέος.
13. Μιναρὲν κτίζει, καὶ πόλιν ἀφανίζει.
14. Ἐπώλησε τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ἡγόρασε πατητήριον.
15. Δανεισμένα φορέματα ζεστασίαν δὲν κάμνουν.
16. Ἡ μήτηρ τοῦ βωβοῦ καταλαμβάνει τὴν γλῶσσαν τοῦ βωβοῦ.
17. Κοιμᾶται ἡ μήτηρ τοῦ φονευμένου· ἀλλ' ἡ τοῦ φονεῶς ἀγρυπνεῖ.
18. Ὡρας ὑπομονῇ, χρόνων ἀνάπανσις.
19. Φίλοι ἄριστοι εἶναι ὅσοι παρακινοῦν ἕνας τὸν ἄλλον εἰς τὸ καλόν.
20. Ἐπισκέψεις κάλλισται εἶν' αἱ συντομώτεραι.
21. Πίασε τὸν κλέπτην, πρὶν αὐτὸς πιάσῃ ἐσέ.
22. Ἡμαρτον οἱ ξυλουργοὶ, κ' ἐκρεμάσθησαν οἱ ῥάπται.
23. Οἱ μεγάλοι δυσκόλως ἀποκόπτονται.
24. Μὴ καβαλλικεύῃς εἰς τὸ ἐφίππειον τοῦ γείτονός σου.
25. Ἡ σιωπὴ πολλάκις εἶναι ἀπόκρισις.
26. Προτιμῶ σκύλου κεφαλὴν παρὰ λέοντος οὐραν.
27. Ἀκόμῃ καὶ τὸν Ἰούλιον ἐμπορεῖ τις νὰ γλιστρήσῃ.
28. Δύο χρόνους ἔλειπε, καὶ ὑπέστρεψε μὲ δύο κίτρινα ὑποδήματα.

29. Τῆς νεότητος ἡ μέθη ὑπερβαίνει μέθην τοῦ οἴνου.

30. Αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι κλειῖθρα· κλεῖ αὐτῶν εἶναι ἡ ἐρευνα.

31. Συμβουλευέου τὸν ἀνώτερον καὶ τὸ πτωτέρον σου· ἔπειτα δὲ κρίνε καὶ ἀποφάσαι ἑαυτοῦ ἰδιος.

32. Αἱ ἡμίονοι ὑπῆγαν νὰ ζητήσωσι κῆρ καὶ ἐγύρισαν χωρὶς αὐτία.

Ο ΑΔΑΜΑΣ.

Ο ΑΔΑΜΑΣ, ὅστις καθολικῶς ὁμολογᾷ ὑπέρτατος εἰς τὸ βασίλειον τῶν ὀρυκτῶν, ἀπ' ὅλας τὰς ἐγνωσμένας οὐσίας ἡ σκληροτέρα ὁ καθαρὸς εἶναι παντάπασι διαφανής, ὡς σταλλος, ἀλλ' ἀπείρως λαμπρότερος· ἐξ τακτικὸν σχῆμα, καὶ γενικῶς εἶναι ἀχρῶμα· μολονότι καμμίαν φορὰν εὐρίσκειται μὲ λεπτὰ χρωματισμὸν, γαλανὸν, πράσινον, κίτρινον, ἢ διαφόρους ἄλλους. Οἱ ὠραιότεροι ἀδάμαντες φέρονται ἀπὸ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ κατὰ τύχην ἀνεκαλύφθησαν, πρὸ διακοσίων ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα, εἰς τὸ ἐν Ἰνδοστάν Κόλιν, ὑπὸ τινος χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἔσκαπτε χωράφιον αὐτοῦ διὰ νὰ σπείρῃ, εὗρεκεν ἑνα λίθον τούτων καὶ μεγαλῶτατον. Ἐκτοτε σκάφη ὅλη ἡ περὶχωρος· τόσον δ' ἐκτεταμένη κατήντησεν ἡ πρὸς ἐρευναν ἐργασία, ὥστε ἐχρειάσθησαν εἰς αὐτὴν κάποτε ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τὴν σπουδαίαν ἔργον, εἴτε διὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν ὀρυκτῶν, διὰ τὴν ὀλιγωτέραν αὐτῶν ζήτησιν μεταξὺ ἐντοπίων ἀρχόντων, τὸ ἔργον ἐσοικρύνθη πάλιν.

Ἡ μεγάλη τιμὴ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν οἱ ἱερεῖς τοὺς ἀδάμαντας, προήρχετο ἀπὸ τῆς σπανιότητος αὐτῶν· ἀγνοοῦντες δὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτεν ἢ λειαίνειν αὐτοὺς, εὐχαριστοῦντες τὸν θεὸν νὰ τοὺς δένωσιν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν καὶ σπουδασίαν. Διὰ τοῦτο ἐπροτιμοῦσαν τοὺς λίθους ὅσοι εἶχαν ἐκ φύσεως κρυσταλλῶδες σχῆμα. Τέσσαρες μεγάλοι ἀδάμαντες, οἱ καλλωπίζοντες τὸ θηλυκωτέρηριον τῆς αὐτοκρατορικῆς χλαμύδος τοῦ Μεγάλου Καρόλου, ἔτι διαφυλαττόμενοι παρὰ τοὺς Παπιστοὺς, εἶναι ἄκοποι πέτραι τοῦ εἶδους τούτου.

Ἐφεύρηκε δὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτεν καὶ λειαίνειν τὸν ἀδάμαντα νέος τις, Βερχοῦν καλούμενος, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βελγίου Βροῦγας τὸ 1456· οὗτος ἐπέτυχεν νὰ λειάνῃ δύο ἀδάμαντας, τρίβων αὐτοὺς συναλλήλως. Ἐκτοτε δὲ τὴν τέχνην αὕτη ἐτελειοποιήθη ἀπὸ τοῦ Ὁλλανδοῦ καὶ Ἀγγλοῦ ἀδαμαντουργοῦ.

Μεταξὺ τῶν Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, ἀπελάμβανον

μεγίστην υπόληψιν ὁ ἀδάμας, ὅχι μόνον διὰ τὴν ἀληθινὴν αὐτοῦ ἀξίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἔτρεφαν οἱ ἐντόπιοι δεισιδαιμονικὴν ἰδέαν, (ἴχνη τῆς ὁποίας μένουν ἕως τὴν σήμερον), ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ θεραπεύῃ ἀσθενείας, καὶ νὰ καθησυχάζῃ οἰκιακὰς ἐριδας, ἐνῷ ἦτο φυλακτήριον ἰσχυρότατον ἀπὸ φάρμακα, φρενοληψίαν, βασκανίαν, ἐπιφθὰς, βορβόλακας καὶ στοιχεῖα.

Εἰς τρία κυριώτερα εἶδη κόπτονται συνήθως οἱ ἀδάμαντες, καλούμενοι ἔκλαμπροι, ῥοδοειδεῖς, ἔτραπεξοειδεῖς. Κόπτονται δὲ οἱ μὲν ἔκλαμπροι ἀδάμαντες γενικῶς ἀπὸ τῆς φύσεως κρυσταλλωμένους, οἱ δὲ ῥοδοειδεῖς ἀπὸ τοὺς στρογγύλους. Οἱ πρῶτοι, κεκομμένοι ὄντες καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἔχουν λαμπρότητα μεγάλην· ὅθεν καὶ ἔκλαμπροι ὠνομάσθησαν· δένονται δὲ πάντοτε ἐπὶ μελαίνης βάσεως. Ἄλλ' οἱ ῥοδοειδεῖς, οἵτινες εἶναι πολὺ λεπτότεροι, καὶ παντάπασιν ὁμαλοὶ ὑποκάτω, δένονται ἐπάνω εἰς φύλαν λευκοῦ χρώματος, καταστίκτου ἐνίοτε μὲ μαῦρον· εἶναι δὲ φυσικὰ πολὺ μικρότερας ἀξίας παρὰ τοὺς ἔκλαμπρους. Ἐτι ὅμως ὀλιγώτερον τιμῶνται οἱ τραπεξοειδεῖς· ἔκοντονται δὲ οὕτω μόνον αἱ ἱκανῆς μὲν ἐπιφανείας, ὀλιγωτάτης δὲ παχύτητος πέτραι. Τῶν Ἰνδικῶν νήσων οἱ ἐντόπιοι ἔχουν εἰς υπόληψιν μεγίστην τὸν ἀδάμαντα· ἀλλὰ προτιμῶν τὸν τραπεξοειδῆ, νομίζοντες τὰ δύο ἄλλα εἶδη ὅχι τόσον ἀρμόδια πρὸς καλλωπισμὸν, οὐδὲ τόσον μεγάλης ἀξίας.

Ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστοὺς ἀδάμαντας μεγαλύτερος εἶναι ὁ σταλθεὶς ἐκ τῆς Βραζιλίας πρὸς τὴν βασιλίσαν τῆς Πορτογαλλίας τὸ 1746, ἃν ἦν ἀληθῶς ἀδάμας, ἔχει λευκὸν τοπάζιον, ὡς ὑπέθεσαν τινές. Εὐρίσκεται δὲ ἀκόμη εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ τραχείαν κατάστασιν, καὶ ζυγίζει 1680 καράτια, (περὶ τὰς 12 οὐγγίας), τιμώμενος σχεδὸν τριάκοντα ἑκατομμύρια δισητήλων.

Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ραῖτᾶ τῆς Μαρτᾶν, εἰς τὴν νῆσον Βόρνεον, εὐρίσκεται μέγας τις ἀδάμας, ἔχων αὐτῷ σχῆμα, μέ τινα ἐγκοπὴν πλησίον εἰς τὸ μικρότερον ἄκρον. Εὐρέθη δὲ εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν πρὸ περιπλ. μιᾶς ἑκατονταετηρίδος, καὶ ζυγίζει δύο οὐγγίας καὶ ἓν τέταρτον. Ἄλλ' ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀναμφιβόλους ἀδάμαντας, εἶναι ὁ ὑπὸ Ταυερνιέρου μνημονευόμενος ὡς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μεγάλου Μογγόλου. Τὸ βάρος του, κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα, ὅστις τὸν ἐξέγισεν ὁ ἴδιος, εἶναι 280 καράτια, (περὶπλ. δύο οὐγγίαι). Ὁ ἀδάμας οὗτος εὐρέθη εἰς τὸ Κόλορον τὸ 1550, καὶ λέγεται νὰ ἐτιμῆθη ὑπὲρ τὰ τρία ἑκατομμύρια Διστηλών.

Ὁ ἐφεξῆς κατὰ τὸ μέγεθος εἶναι ἀδάμας τις Βραζιλιανὸς, ἀνήκων εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας, ἐξαισίου κάλλους, καὶ ζυγίζων 215 καράτια, (περίπου μίαν ἡμισὺ οὐγγίαν).

Ὁ ἀδάμας, ὅστις καλλωπίζει τὸ σκῆπτρον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, εἶναι περίπου ἰσομεγέθους μὲ αὐτὸν περιστρεφᾶς· λέγεται δὲ ὅτι ἐχρημάτισε ποτὲ ὀφθαλμὸς εἰδῶλου τινὸς εἰς τὴν Σεριγγαμίαν τῆς Καρνατικῆς. Στρατιώτης, λιποτακτήσας ἀπὸ τὸ ἐν Ἰνδία Γαλλικὸν στράτευμα, ἔκαμε τρόπον νὰ γένῃ εἰς τῶν ἱερέων τοῦ εἰδῶλου τούτου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤθελεν ἐμπορέσθαι νὰ κλέψῃ τὸν πολὺτιμον ὀφθαλμόν·—ἀφθ' δὲ, τέλος, κατάρθωσε τὸν σκοπόν τῆτον, κατέφυγεν εἰς Μαδράς, ὅπῃ ἐπώλησε τὸν ἀδάμαντα εἰς τινα πλοίαρχον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετεπωλήθη εἰς ἓνα Ἰουδαῖον· ἐκ τούτου ἐπέρασεν εἰς τὰς χεῖρας ἐμποροῦ Ἑλλήνος, ὅστις τὸ 1766 ἐπρόσφερεν αὐτὸν διὰ πώλησιν εἰς τὸ Ἀμστελῶδαμον, ὅπου ἡγοράσθη ἀπὸ τὸν πρίγκιπα Ὁρλόφφιον, διὰ τὴν αὐτοκρατορίσαν Αἰκάτερίναν, μὲ ποσότητα μεγίστην ἀργυρίου, ἐκτὸς ἐτησίᾳ πληρωμῆς 4,000 λιτρῶν στηλινῶν, ἐπὶ ζωῆς τοῦ πωλητοῦ.

Εἰς τὴν λαβίδα τῆς πολιτικῆς ῥομφαίας τοῦ Ναπολέοντος ἦτο κολλημένος ἀδάμας ὡραιότατος, κεκομμένος εἰς εἶδος ἔκλαμπρου, ἔχει ζυγίζων σχεδὸν 137 καράτια, (περίπου τρία τέταρτα τῆς οὐγγίας). Τὸ κοινῶς ἱστορούμενον περὶ τοῦ ἀδάμαντος τούτου εἶναι ὅτι ἐπάρθη ἀπὸ τὴν κοίτην τῆς γενέσεώς του παρὰ τινος δούλου, ὅστις ἐκρυσεν αὐτὸν εἰς πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ἐπίτιδες εἰς τὸν μηρὸν του. Ἐφέρθη δὲ ἐκ τῆς Ἰνδίας εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπὸ Γεωργίου Πιττ, κυβερνήτου τῆς ἐν Σουμάτρα Βεγκούλης, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπωλήθη εἰς τὸν Λοῦκα τῆς Αὐρηλίας, ὅστις ἔβαλεν αὐτὸν μετὰ τῶν πολυτίμων λίθων τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου.

ΑΝΤΙΒΑΛΛΟΥΝ ὥσεπιπλέον οἱ ἄνθρωποι τὰ ἰσχυρότατα ἐμφράγματα εἰς τὴν φανεράν τυραννίαν· ἀλλὰ παραβλέπουν συχνὰ τὸν ἀνεπαίσθητον σκόληκα, ὅστις κατ' ὀλίγον τὰ τρώγει, καὶ δίδει τελευταῖον τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν κατακλύζοντα χεῖμαρὸν τόσον ἀσφαλεστέραν, ὅσον ἦτο βαθυτέρα κρυμμένη.—ΒΕΚΚΑΡΙΑΣ, μετάφρ. ΚΟΡΑΗ.

Τὸ 1835 ἀπέθαναν εἰς τὴν Ρωσσίαν 416 ἑκατονταετῆς. Ὁ γηραιώτερος εἶχεν ὑπερβῆναι τὰ 135 ἔτη. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατονταετῶν, οἵτινες ὑπερέβησαν τὰ 110 ἔτη, ἦτον 111.—ΕΦΗΜ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ.